

J Juha Larikka

VETEENKIRJOITETTU AIKA

VETEENKIRJOITETTU AIKA

Juha Larikka

VETEENKIRJOITETTU AIKA

Runoja

PDF - 2023

Kuvitus & ulkoasu: Juha Larikka

ISBN 978-952-937-917-0
Kustantaja: Juha Larikka - Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Omistettu Merjalle

Muinainen yö synnytti
auringon itkun
Yritä pimeäsi valoon
Kirjoita!

Sanat tuhkaa,
pysyvää on vain
sielujemme unet,
muisti,
joka hajosi
tomuksi tähtiin.

Huoneissa on mustaa
aaveet: esi-isämme-äitimme
paikalla
liikkumatta
huoneissa, hetkissä
meidät puhdistetaan
heidän sielujensa
muistissa

Astu peremmälle matkamies
hämäräkuja on ehtoollinen

Ensimmäinen
murtumaton askelma
kohdata sielusi peilikuva
pelottomuuden kautta

Katso aina rohkeasti
kasvoihin silmiin

Sytytetään yhdessä juhlavalot tanssilavalle
kohtaamme elämän askelissa
etsiessämme
takahuoneesta ovea
lapsuuden maisemaan

Missä syntyi matkamiehen ensimmäinen
säie valtatiellä
minuuteen
Puhu itsellesi
kuin ystävälle minuudelle

Kerro
miten löysit
nimettömän metsätien
Metsien kuivuus
kiihottaa tuulet runsaiksi
sateen askelissa
lintu laulaa kauniimmin
on hiljaisuuden todistaja
valehtelee sointunsa alakuloisena
ylpeänä kuin kukko
kannustaa kanaansa lentoon
Matkamies oppii

Metsästä voi tuoda
kotiin
vain kuolleita kukkia

Näkyykö lähelle
vai kauemmaksi
jos ei ymmärrä mitä jo on olemassa

Rakkaus ei ole muistomerkkejä.
Rakkaus on jäähyväisiä.
Rakkaus on intohimo
Nähdä mahdollisuus.
Rakkaus on kameli täynnä
kyltymätöntä janoa.
Sikiöasennossa
hohdamme
toistemme unissa.

Paperille kirjoitetut sanat
ovat arpia.
Kirjoittamisen sormenjälkiä.
Sydämenvalo
lukulamppuna.
Runoilija,
tuulikannel.

Toisinaan linnut pudottavat
luunsa
jatkavat matkaansa
sielunsa lennolla.

Tähti, nouseva ja juokseva
on luonasi.
Hengityksesi maku
seuraa kynäni liikkeitä.
Piirrän kuvasi, tunnen unesi.
Se kulkee tästä ja painaa
sylinsä lähelle.
Iso Karhu putoaa.
Onnellinen hengitys sen sieraimissa.
Hunaja palanut loppuun.
Lunta turkissa.

Syntyy niin nopeasti
ettei ehdi kuolla
menee piiloon
ja nauraa paskaista
ilveksen naurua
metsänreunassa.

Minä erottelen
suuria ja pieniä tunteita.
Panen pääni hirttoköyteen,
jonka toisessa päässä
on silmukkasi.
Juoksemme eri suuntiin.
Tunnetta pakoon.
Missä minä elän nyt?
Pidän ihmisiä kädestä kiinni ja itken.
Minä on ainoastaan Luuranko
jonka ajanhammas
purkaa osiin ja paloittelee
tomuksi.

Toisilla silmillä maailma
avoin metsäaukio.
Seisomme siellä keskellä
katsomme nuoruuden maisemaa.
Toisiaan koskettavat
männynoksat.

Kaikki rakkaus tapahtuu
vaikenemisen rajalla
Sanoja tarvitaan hiljaisuuteen
Kun aika on valmis
Kuuntele vielä kerran
Kaikki tapahtuu niin
miksi? aikamme luotiin
kunnes perhonen lentää
ohitse
iskee siivillään
sielun matkaan

Okra, kirkkoni
jalkani tanssivat kaupungin katuja
kivien alttareilla palavat valot
joka kietoo meidät.
Eilen näin punaisen kissan
unessa matkalla
veden äärellä
rukoilemassa.
Kissa nuoli tassujaan
kuin ehtoollisleipää.

Kun kuljen metsissä
kuuntelen pimeyden lintuja
taukomerkkejä maailmasta

Tulen muuttumattoman
huoneeseen
Elän tottuneesti
koko kuoleman ajan

Sielu ei kasva
ehyt maailma ei tahdo
syntymäänsä näkyväksi

Runo on vieras ihminen
joka tulee kylään
istuu vierelläsi

Melkein valmiit
kukoistavat
eivät seiso peilin edessä
ihailemassa
arpiaan

Suojelusenkeli
tuli kysymättä
antoi olla hetken
puki haarniskansa
päälleni
kiitos!

Käsi piirsi sielun
metsänreunaan.
Jänis.
Kuunteleeko se
minun
hengitystäni?

Älä pelkää.
Jokaisella on ajan valtaistuin
0,7 sekunttia
maailmankaikkeuden
aikavyöhykkeellä.
Olet puhujanpöntössä.
Loppuun saakka.

Seremonia

Makaan sängyllä
kirjoitan runoa.
Sitä ainoaa
mitä hetki elämässä
merkitsee.
Kynttilänliekki, muotokuvasi.
Yö, yksinäisen luostari
heikot hälyäänet.
Yöllä olen raakile.
Rukousnauha kädessä kuljeskelen
ja pirskotan pyhää vettä
maailmaasi.

Hiljaisuudessa
maailma uni
vierelläsi loppuun saakka.
Varmuuskopio,
jota et tarvitse
koskaan.

Suru
se on aina
liian nopea
kun se tulee
ja liian hidas
kun se
menee

R.I.P.

kynissänne vaienneet loppuunpalaneet
teistä loistaa valo merkkien kieli

Sammalkiven
kukkarossa
myyrän huvila.

Kissanrakkaus.
Märkä santapaperi
lipoo kauniiksi.

Miksi taas kesässä
odotan lumikiviä
hiirenkorvia
lumihiutaleita
olen tyhjä rivi
runossa kikoo
nikki hokku

Kun
kirjoitan
suunnistan
sieluuni.

Menen
nukkumaan
kaiken olevaisen kanssa
herään
yhdessä

Saattajienkin
ruumiit
kerran
tuhkaa
tuhkasta

Näin unta hautajaishiirestä.
Juustoton muistotilaisuus tappoi sen.
Hiirenloukussa oli suklaapala
haudankaivajan sinne laittama.
Maan siunaus.

Sähkökatkos.
Istumme pimeässä
käen sydän
lakkasi
lausumasta.
Vaikenemista sopii
pelätä ja uskoa.

Sade otti audienssin
Helsingin yllä.
Ropisi pelti ja puhisi tuuli.
Kastemadoilla on
hipsteriyö.
Ruuhkaa mullasta
ruohikolle.

Suudella olla vanki
höyhen märkä
mäen rinnat vihertyvät
kesää rakastellessa

Maassa on hyvä rakastella
Vaellan rintaasi vasten
missä rakkaudellamme on oma
lukittu huone

Pidän kädestäsi kiinni
Vallilan puutalot pierevät savua
tupakka on luonteesi itsemurha
Verestävät silmät
Hiljaiset, kysyvät kosketukset
Osaat suudella kysymyksiini

Kadut näiden talojen välissä
kuin tutut ihmiset
Ne seuraavat toisiaan ja ovat muuttumattomia
Maali rapisee seinillä Sävelradio, puheenparsi
Valkoinen työmiehen paita kuivuu ikkunanarusta

Sana – kirjoittaminen on ruokaa
joka pitää nälkäisenä elämälle.

Savu riisuu rukoukset
ja elävien kääriliinat pestään
kun olemme sama.

Oi maailmojen alun kujeilujen riemua
huonosta alustaan huolimatta
loi Jumala estetiikkaa
kylkiluusta.

Sanat *ainua*
maankamaralla
linnunsulka
luonnon maljan yllä tuuli
runoilijan paperina,
havaintoja matkoilta
en muista,
kun on palannut,
kuollut mielessään monta kertaa.
Ajan vain ohitse.
Luen kylien tienviitoista maljapuheita.
Surun piirtämiä rakkauksia.
Viimeisessä joenmutkassa
poistun kylästä
on kivellä västäräkki
kuunsirppienlaskija
Yksi kivi, kylä,
maailmankaikkeuden
uupumaton
helminauha.

Sinä tarvitset
tuoretta hiekkaa jalkojesi alle.
Sinä tarvitset aitoa puhetta
leppymättömän
vakaan totuuden
yksisuuntaisen tien
joka on sananlaskuja
palapelin kokoamista
Pyöräretki on kalansaalis
meille auringonlasku kristallilasia
jonka pudotimme eilen lattialle
ajatuksen tasolla olen kuollut syliisi
puhunut kuolleille rakkaudestamme
kuvitellut sinun totuutesi
syksynlehdeksi
ikonin silmin

Merenrannalla luonasi
Lähdimme retkelle ei minnekään.
Ja päädyimme paikkaan jossa merituuli
saa meidät tuijottamaan.
Miten suudelma on kuin huuto
sinun katseesi minä näen merenrannalla
jossa olen luonasi yksin
Kävelit ohitse luonnonsuojelualueella
Ajattelin vain kahvia termarissa
repussasi ja sämpylää
ja sitten sinua sinua.
Outo kalastaja pelkäsi tarkastajaa
ranta tuoksui kalalle, ruoalle.
Vähän aikaa olimme uimarannalla
auringon lämmössä kuin pienet lapset.
Hiekka kuin kosketus keväästä.
Sinun katseesi, minun rakkauteni sinuun

Eksy lohduttomasti metsään
alkukotisi on siellä
ehkä sinä selviät hengissä
kun sopeudut takaisin
metsäneläimeksi
muuten kaikki on mahdotonta
pitää eksyä
sopeutua eksymiseen
antautua eksymiselle
kosketella kiviä puita
tuulta tuoksua metsälle
pitää juoda eksymisen
lähteestä
senkin uhalla
että voi kuolla

Pikkuveli tarvitsee yhä muutaman
hetken jokapäivä
minä jokapäivä enemmän
kuuntelen meidän
muistojemme puhetta
kirjoitan ne talteen
menehtyneet hetket
kun ne kuitenkin tulevat
tuttuina istuvat jakkaralle
Hetkiä sanoja lauseita
hetken jokapäivä
kuuntelen tuttua puhetta
Kunnes on
välimaailman uniaika
Pikkuveli sulkee hautansa
nukkuu aina välillä
Minä herään jokapäivä
kuuntelen askelteni
äänessä pikkuveljen
matkakertomusta

Pimeän rakastaja kuiskaa nimesi
Minä olen täällä sinua varten
kuiskaa nimesi annamme anteeksi
merelle tuulelle hiljaisuudelle
me olemme sama
annamme kiville anteeksi
me olemme olleet aina sama
tomun uneksiva uni
meri tuuli hiljaisuus
Silitin kivellä syksynlehden
muistoa.
Kivi tomuksi tuulten ystävä

Nukahdit jo sinä
kynänääni paperilla
muistuttaa hengitystäsi
tässä huoneessa
tuuli puhuu ikkunalle
katuvalot paimenina
maanantai aamuyön
vähä unikartasto
alkaa hahmottua
on siinä tuttua ääntä
rakkaus piirtyy hämärässä
kulkee ympyräänsä
hyräilee kanssamme

Meri ja tuuli
eivät saavu koskaan perille
meren hiljaisuus pysähtynyt
vaelluskalan lepohetki
Me kaksi saaressa
kalliolla
jääkauden kuvanveistäjän
vuoteella
Katsomme aikaa ennen meitä
Sormenjälkikirjoituksia
lohen muistissa

Linnut kuolevat näissä tuulissa
putoavat maahan
ei kenenkään maalle
hedelmöittävät
uuden sukupolven
valkoisia matoja
Huomenna,
uutena keväänä
laulavat toiset linnut
rukouksensa

Herra Kapina asuu takapihalla
keskimmäisessä biojäteastiassa ja haisee
tai oikeammin tuoksuu puhtaalle luonnolle.
Kapina voisi asua sillan alla
perimmäisten kysymysten nurkkauksessa
ja viheltää ohikulkijoille
että ei teidän melunne minua saa nukkumaan
siis vähemmän kuin 10 tuntia viikossa.
Herra Kapinalla on nuha
ja siksi myös molemmat korvat ovat
hieman lukossa, mutta myös siksi että
räjäytystyömaa sijaitsee kivenheiton
tai kranaatinkantaman päässä.
Pää on kipeä sanomalehtien lukemisesta
lehtisalissa.
Kirjoittaa piirtää ja lukea
herra Kapina osaa onnellisen
suomalaisen äänettömällä tyylillä.
Lehtisalissa intoutuu puhumaan
toisinaan hieman pehmoisia
poliittisia ajatuksia.
Herra Vahtimestari tarjoaa

juuri maalattua seinää.
Herra Kapina toteaa siihen, että kun
poliitikon julkinen puhe on hämärää
ja mahdotonta tulkita yhdellä tavalla
on se onnistunut taiteelliselta arvoltaan hienosti,
mutta on käyttötavarana painettua hölynpölyä
joka on tuotettu korkealla palkkatasolla.
Ja herra Kapina jatkaa
herra Vahtimestarin ollessa toimelias:
Tuollaisen puheen tai julkilausuman
kuultuaan saattaa
käydä oikeasti niin
että joku kuolee nauruunsa.
Mutta kuuluuko se sitten
julkisen terveydenhuollon piikkiin?

Kerjäläisillä on vain arkensa
kalvenneita läpinäkyviä
pakkasen uuvuttamia
kuin syksyn lehdet.
Kastemato
lepää mullassa.
Vatsa täynnä
lihan heikkoutta.

Hengen jonossa
hengittämisen sota käynnissä
makean veden sota käynnissä
jäätiköt suolapidoissa
sulavat merenhuulilla
Muovinen armada
joka ei tuhoudu koskaan
soluttautuu ravintoketjuun
vetää meidät tänään vielä
itsenäisen maapallon vessanpöntöstä
syleilyynsä hitaasti halkeileva
ihomme etsii pelastavia
lumottuja seteleitä tautisia kolikoita
ohikulkijan kukkaroista rautatienhallien
edustoilla seisomme yhden hengen jonossa

Harhaluoti
miten lohduton kontakti
toiseen ihmiseen
ehjä vain
lehtikirjoituksissa
nekin toisia varten
muistoksi
epäonnesta
häpeään ei tarvita
hiusneulankaan
kosketusta
jos se tappaa
kukinnon

Minne on haluttu tahdonvoimalla
jokapäiväinen leipä.
Ruosteisesta puheesta, ***minne***
muistoksi meistä.
Sivistyksen ja nälän
yhteentörmäyksen
maisema
on pommitettu
kivikauteen.

Kohtaammeko haljenneessa pimeydessä
neulojen lävistämän sydämen luona
puhaltamassa verta pois tuulesta
joka pitää meidät liikkeessä toisiamme vasten.
Kohtaammeko murskatulla portilla,
josta tulimme käsi kädessä suudelman toivossa
Elämän nälkä vartaloa kihelmöiden
rohkeita sanoja suuhun päästäen.
Nyt: kysyy tämä hetki -
Kohtaammeko alkueläinten historian
peiton alla niinkuin
ensimmäisellä aterialla
kuun valossa
rakkauden syntymän jälkeen.

Nimesi on Tuulenkäsi
Sinun maailmasi on karkeapintainen ajatus
Olet tässä sylissäni taivuteltavana
toiseen olomuotoon
Annan niin vähän ilmansuuntia
missä hengität nimesi mukaan.
Olet tässä viimeisen rakkautesi käsivarsilta
suudelmassa.
Jokainen suudelma voi olla viimeinen.

Viinilasillisen jälkeen alkaa kevät
Jumala rähmällään taivaassa
reikiä housuissa
Ilotyttöni kuu kellertää koivurunkojen
välistä pehmeää valoa kaikkeuden kilparadalla
pakenee paikalta elohiiri
syntymänsä horisonttiin
sydämeni mustasalkku
täynnä palavaa paperia
hiivin kettuna sänkyyni kirjoittamaan
ratisevaa hiekkaa
hengityksessäni
hämärän yönainen paljastaa
itsensä koko maailmalle
repii kiimaiset vaatteeni
tyhjät rivit
hiljaisena istutan viiniäni maljaan
tuokion luurankoni kannel soi
tiellä

Sielu on syntynyt
Liitukaudella,
latimerian hidas liike
vartalolla
Sielu on punainen nuoli
kissan urkupilli naukaisu
Läpi ihmisyön okra vilja lainehtii
ihmiselle sade lämmin hämärä
tehtiin kohisevien tähtien väreistä
metsässä
kuu ja sivellin

Runoilija ei tee keväällä mitään.
Kevät on hämäystä.
Runoilija kirjoittaa keväästä
hämätäkseen osaavansa kirjoittaa.

Kevät
Ensimmäinen suudelma
Hymysi kirkas hiljaisuus,
elämä ja kuolema
Suudellaan!
Kosketus on madonreikä
kaikkiin suudelmiin.
Minä olen sinun luonasi aina
kun me olemme poissa.

Ruohonkorsi
jolla nukun yöt
Peili keskellä
Kuunvalon niittyä
psalmikirja

Lapset hallitsevat
maailman synnyn
luomisen tiet
vapaaehtoisesti

Enkelivuode
hetken elämässä
pikkusisko
kohta kuollut pikkusisko
jonka ainoa koti kehto multa
vaikea muistaa koko ajan
Etsin puhtautta runoon
lausumattomat sanat
purkautuvat paperille arpina
kirjoituspöydällä
järjetön siipensä nälkäiseksi
jättänyt paperiarkki
kuin todenmyötä kasvanut
rituaali

Eksyimme tänne kerrostaloon
niinkuin kuivuneet syksyn lehdet
metsä puron kiville.
Tuttu varovainen aarniometsäorava
pöyhistelee turkkiaan.
Alkutalven tuuli nousee hitaasti.
Orava on se joka kuuntelee meitä.
Me olemme sen yleisö.
Kävelytien hiekka on akustinen soitin,
hampaan purenta, kristallilasi
ja karhea rahiseva askel moottori.
Kotimetsä on meidän puutarha.
Mahdollisuuksia kohdata itsensä
nähdä lapsuuden sisään, nuoruuteen.
Lammasturkki ja lapaset
ylipitkä kirjava kuusenoksiin
tarttuva kaulaliina ja kömpelöt talvikengät.
Ihana vakosamettihousujen kireys kävellessä.
Aikuisuuden rööki huulilla,
nenä vuotaa – nenäliina hukassa.
Ja taas olemme kahdestaan tässä,
vasta tavanneet rakastuneet.

Veteenkirjoitetun ajan ja historian päähenkilöt
loppu vuoden keventävällä
happihyppely luontoretkellä.
Orava meni kuuseen.
Kerrostalojen ikkunoissa
koristelut,
lempeät tunnelma valaistukset.
Bussi vinkaisee
päätepysäkillä
tuuli meinaa viedä
vanhat syksyn lehdet yhteen
talviunille metsänolennoille
ja meidät se ottaa pullakahville.
Musiikkia.
Kynttilöitä
silmien taivaanrannassa.

Muistojen harhakuvia täytyy rakastaa.
Olla onnellinen
että päivät saavat iltansa yönsä.
Unien takana on kirkas valo.
Ehkä mykistävä totuus.
Unesi tuhina
luo sanojeni virtaa.
Ollaan niinkuin lomalla
maalla
sylikkäin
melkein jo unessa

Täytyn kertomuksista
juon niiden kanssa raikasta vettä
silti janoan kohtuuttoman paljon
hiljaisuuden tietä.
Jano on typerän koukuttava
nuoruuden lähde joka unohtuu
helvetin suolakaivoksilla.
Väsyneenä kuorin muistista muutosta
tutkin käyttämättömiä sanoja, olen lause.
Muutun nuoremmaksi kun olen runossa,
kävelen kaikkialle en liikutu unista
Törmään vanhoihin totuuksiin kun luen kirjoja.
Lukeminen vie kirjoituksen toisaalle.
Kirjoittajien paratiisiin.
Linnuksi oksalle, kuuntelemaan
ihmisten puhetta,
sanojen välejä.

Sormenjälkikirjoitusta.

Yöperhosten lauluääni on äänetön ukkosmyrsky.

Suojelusenkeleillä ei ole vapaapäiviä.
Jos niillä alkaa yt.
Maailma loppuu.

Harhaillessa et etsi mitään.
Olet perillä koko ajan.

Kaikki oli jo. Se piti hengissä.
Kiitos valheista.
Kiitos totuuksista, jotka ansaitsin ilmaiseksi.

Kivien syleilyssä ruumissielu
menee kivien sydämeksi.

Hakkaa nimikirjaimet:
Elämäsi viimeinen logomerkintä!

Katseesi – aina!

Nukkuu pikkuveli syvällä
valkoisessa tervahaudassa
Todistaa mykkänä itsenäisyyttä
suomenkielen runoutta
Tervahaudassa tuoksuu nuoruuden
hiekkateiden rahiseva sepeli
Nyt katujyrät mylvivät ahneesti kehitystä
kaistoja nykyajan piittaamattomalla
kevytlevitetyylillä
Tieaurojen raskas hyinen tahna
moottoritien sivukalmistossa
Nukkuu pikkuveli syvällä
valkoisessa tervahaudassa
Saatan veljeni kivuttomaan hautaan
Mikään sotajoukko ei odota
eikä kalastajien tulinen atrain
Niinkuin mekin poimimme omenat
milloin maasta milloin puusta
seisovat totuudet siemenissä
omenan kohdussa

(1967-2009)

Kuoleman suojeluksessa
Ihminen kirjoittaa oikeat sanat
Tulikyyhkynen vie uniaikaan
pois vaarojen polulta
nauttimaan ansaittua aikaa

Elämän energia kannattelee
hiljaisuuden läpi
oman sielun varjoon
koskemattomana,
muuttumisen
silmänräpäykseen.

Toisien sanojen maailmassa
merkitykset ovat harmoniassa
valistunut hypnoosi
maailmankaikkeuden
sähköhieronta

Hiiltynyt nukkuu metsässä.
Kuollut runoilija Viznarian!
Maailma rakkaudesta
merisairaana.
Onnea emme tuomitse.
Kevään ensisuudelmaa.
Lorca kuoli turhaan
Viznaria, Viznaria!
Hiekan suonissa kylmä luotisuihku.
Olette murhanneet armahdetun
granaattiomenan.
Sitruuna minussa veripuun alla.
Viznaria, Viznaria!

Viimeisenä iltana
seiso kotipihalla
kalpea ääni,
lepakonsiipi poistaa
pimeyttä.
Muuttumaton kuu
valkoinen luodinreikä
sinessä Kävely
kuun luomien alla
lumikivien maailmassa.

Maapallomme merien nimetön kärsivällinen
Yhtiömies Grönlanninvalas on aito viisas nisäkäs
sen ihmisen ikäinen nuoruus keski-ikä
menevät meitä ihmetellessä
vedenpintojen ja syvyyksien kakofonian
ja harmonian vaihdellessa
Grönlanninvalas läpsyttää pyrstöään
kosiessaan ahmii meren pienimpiä
matkustaa 4000 merimailia yli 100 vuotiaiden maailmankokoukseen
Turistit valokuvaavat voihkivat huokailevat
Grönlanninvalas ei pysähdy yhden
vaivaisen nisäkkään ihmeteltäväksi
vaan keskittyy olennaiseen omiin lajitovereihin
läpsyttää pyrstöään
Kuvatkaa jo!
on 4000 merimailia takaisin kotinurkille
ja poikanen ruokittavana

Toinen meissä jossain toisessa
ulottuvuudessa pukeutuu arkisin kuin hautajaisiin
rinnassa ei ole kukkaa napinlävessä
on lippalakki onnellinen hymy vastaantulijoille
hämään olevani kunnossa
menossa tavalliseen tapaan työhön
ja tienaamaan
olen paljon enemmän
kadoksissa arjessa kuin
sanomalehdenjakajat
talvisin pakkasaamun
porttikäytävän luona
Olen paha ihminen
itikat eivät ime
eivätkä kärpäset pörrää
kiiltomadot kiertävät taloni kaukaa
loismadoilla on hovi perunakellarissa
heille pitää seuraa muutama
sinne pakkasesta eksynyt jäterotta
mansikkahillopurkkini ovat umpi homeessa
eikä kellarisaunassa ole toimivaa vesijohtoa

Olen myllynkivi Jumalan koneistossa
ruostumaton naula kitaransoittajan ohimolla
kaupunginosamme muotitalot hapuilevat
toistensa valosaasteissa mädäntyneen puutalon
tuuliviiri kirkuu petollisella korpinäänellä
kummitukset piiloistaan
Valosaaste murhaa kiiltomatojen paratiisilomaa
itsemurhaajien unissa syvyyksistä nousee
rajanylittäjien peloton nälkäinen armeija
kypärät ruokakoreinaan laulavat marssilaulujaan
astuvat ruuhka miinaan aiheuttaen
olemassaolollaan myrkyllistä kaaosta

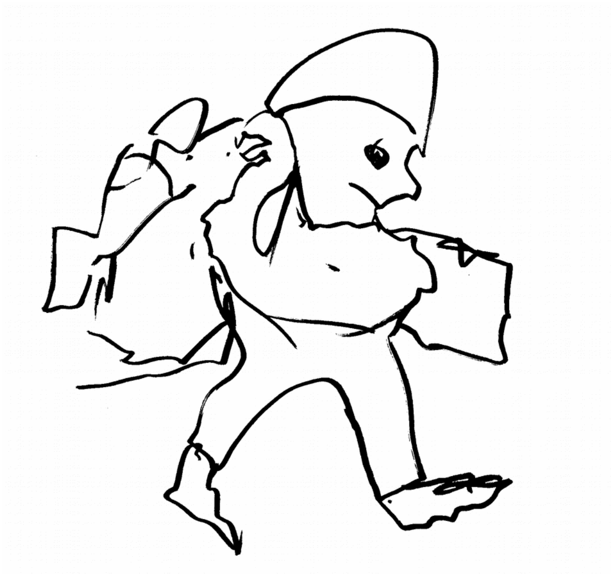
Missä on ruumiinvalvojaisten
huumori ja iloisuus, nöyryys?
vastasyntynyt ruumistieto rauhasta tuo laulut
jokaisessa lippuna liehuvassa verisessä
kääriliinassa yhteisen tulevaisuuden nimi
kuolleille soitetaan uraanista tehtyä musiikkia
4,5 miljardia vuotta meidät halkaistaan kuin atomi
auringon siirtyessä sivuosaan tutkassa
näkymätön lentokone ja nämä kopioidut linnut
pommittavat rakkaudella tehtyjen valssien tahdissa
maiseman värittömäksi
tämä ei ole se koodi mitä meille
syntymässä annettiin anteeksianto
niille jotka vihasivat
järjettömän lävistää musta koodi
miten pitkä matka on teho-osastolle?
lauletaan me: ilmavirtauksista poudan pääskyset
poimivat hyttysten hiljaiset parvet
auringonkukat poismatkaavat enkelit
juovat ja pilviä huuliltaan puhaltavat
kesäntuoksua hiuksissaan

Tunsin Yksinäisyyden
joka asui leikkipuiston viereisessä roskalaatikossa
Hän sanoi olevansa ääretön mustahuone
joka kohteli arkista kuolemaa parhaana ystävänä
Sade oli hänen merensä ja
Sanomalehdet hänen ainoat vaatteensa
Aamuisin hän katsoi ohikulkijoita kuin Aurinkoa
Tupakka oli hänen luonteensa itsemurha
keskellä todellista kymmenien vihamiesten
piestessä häntä lauseillaan
Hän oli ainoa kuuntelija ajatustenlukija
Hän maksoi velkaansa valtiolle
ylisti yhteiskuntaa ja tuki tahoja
jotka olivat hänet lyöneet silponeet
mustan huoneen lattialla
Hän esitteli itseään: Kotini pienikokoinen hautaustoimisto
ei ristin sielua suojana ainoalla ovella
Liikenteen virrassa herätyskello Paavalinkirkko
ja aina iskuvalmis klassikko urheilija kysymässä
tulta tupakkaan voimaa illan otteluun

Meidän ikioma
corpus delicti
ruumiimme sielut
nukkuvat messuhallien parkkipaikoilla
He ovat ylemmän tason sanansaattajia
kun Golfvirran suunta avoimesti
kääntää päiväntasaajalla kylkensä
ja pukee makeanvedentakkinsa
ylleen alkaa kohottaa
rantamaisemakorttien
keräilyarvoa
Myöhemmin kun kukaan ei
keskustele hämärässä
eikä kukaan juo shampanjaa
edes kristillisissä häissä
alkaa itsekeskeinen
ihmismielen teloitus
arjessa pakokeinona
on ihon alle kytketty
sosiaalinen mediasoitin
kaikilla herkuilla

Kierrätät omaa läskiä aamusta iltaan
peset ikenistä verenmaun aamuisin
hengität omaa luontoasi leijoja makuuhuoneessa
Yö on lintujen kuunnelma kesäaikaan sade pitää
hereillä meidät, kastemadot vapaat runoilijasielut
aiemmin sinne maatuneet katsovat
ruohonkorren päällä välkettä
sadepisarat eivät tanssita
juovat maan kuorella toisiaan yhtyvät
ja katoavat kuin viljanjyvät rikkaruohot
kaikilla sama kiire ikuiseen vaihtoon
Puut sanovat että olen olemassa voittajana kävelyretkellä.
Hiilinjalanjälkirotta. Astmaattinen runoilijasielu.
Ei irtoa hammaskeijulle mitään.
Hammaslääkäreillä on parasetamolikammo.
Ei maksa vaivaa, koska en juo enää.
Silti kehumatta. Työpaikan sisäilma on painajainen.
Ei lähde oikein tasainen hengitys kävelyllä.
Tahtoisin laiskotella, lukea kirjoja ennen kuin kuolen.
Parhaat ensin kirjoissakin.
Homeinen sohva purossa, televisio ilmanraikastin.
Lehtivihreä kuuntelee minun sanojeni takana pysyvää.

Minussa nukkuva lapsi puhaltaa unissaan muistikuvia kotiinpäin.
Asun maailmanpimeässä totuuksien keskellä.
Kuljen paperin ja kynän yhteenkuuluvassa välimaailmassa.
Vallitseva järjestys on vain vuodenmuistin mittainen fragmentti.

Lähellä ennen ihmiskunnan kuoleman syntymää alkaa
veteenkirjoitettu aika : meren piiriin luotu menneisyys
taukoamaton aallokko hyväilee meidät uneen
Saaret kuin huonekalut pysyvän katastrofin ensi-illassa
Ihmisen elämänjakso loppuu alkaa sielujen historiallinen
tapahtumasarja - Tähtien vaippa peittelee
Nuoren ihmiskunnan kirjoittamaton uusi
kohtaa kaikki luodut olennot
Merenrannat tiet tomuksi kuivuneet
laulavat vaahto askeleet muinaisille kaupungeille
Sukupolvet koottu yhdeksi viljaksi
yhdeksi luurangoksi grönlanninvalaiden
jälkeläisten juhla-aterialle
Majakat,haaksirikkoisille turvapaikoiksi
synnytetyt keitaat
kaikki kukistettu kuin vallan huoneiden paljastukset,
historian imitaatiot seireenien aaltomaiset kohtalot
kuolla laulujensa kaikuihin
Merenrannat majakkasaaret kodittomien leirinuotiot

